

Italië 2013

Verslag van een fietsweek in de Dolomieten van 22 t/m 29 juni 2013.

Deelnemers: Monique Holleman, Sebastiaan Holleman, Peter Bisseling, Theo Lubbers, Robèrt de Baaij, Wim Waarnink, Wilfred Wildenboer, Toon Tammel en Nico de Jong.

Hotel Lory, Molveno.

De TOMTOM-club op weg naar Italië

22 juni 2013 (door Peter Bisseling)

Beste Pedaleurs en andere lezers die om wat voor reden dan ook onze avonturen willen volgen. Vandaag een eerste kort verslag. Nog geen heldendaden en ook niet al te lang want we zijn net begonnen met uitbuiken en Nico (webmaster) en ik (razende reporter) zijn de enigen die nu nog aan het werk zijn. De rest zit al aan de bar.....

Als moderne toerclub gaan we natuurlijk met de tijd mee. Voor het eerst mocht er een vrouw mee in dit mannenbolwerk. Monique is haar naam. Ze kan heel goed fietsen en er haar mannelijke collega's vrezen het moment dat ze haar tempo niet bij kunnen benen. Mochten de mannen nog gedachten hebben die niks met fietsen te maken hebben dan maken ze weinig kans. Haar man Sebastiaan rijdt ook mee en die houdt haar angstvallig in de gaten.

Onze tweede moderniteit bestaat uit TOMTOMs en GPSsen. Hoe meer van dat elektronische spul aan boord hoe vaker we verdwalen. Ook vandaag lukte het ons weer een paar keer om ongewild van de geplande route af te wijken. Gelukkig hebben we ook allemaal smartphones zodat we elkaar toch weer terug konden vinden.

Zo zag een aantal van ons ook het "drama" van de dag. Terwijl we op een parkeerplaats stonden waren zij getuige van een kop-staart-botsing. Normaal niet zo'n ramp maar in dit geval bevonden zich op de fietsdrager van de voorste auto 3 peperdure racefietsen. Drie fanatieke Duitse wielrenners op weg naar een wedstrijd zagen zo in één klap 15duizend euro naar de schroothoop verdwijnen. De veroorzaker van deze ellende bleek een naar schatting 70-jarige man die er zeer verward uitzag.....en dat kwam echt niet alleen door de aanrijding. Zijn hele auto bleek aan alle kanten vol deuken te zitten. Hij wilde eigenlijk weer gewoon verder rijden want blijkbaar was dit voor hem niks bijzonders. Gelukkig hadden de Duitsers inmiddels zijn autosleutels geconfisceerd. Daar zijn ze blijkbaar nog steeds goed in. Toen de politie kwam zijn we maar gauw vertrokken want we wilden niet het risico lopen van een ondervraging. Wim had overigens wel keurig zijn kaartje afgegeven mochten ze nog iets van ons willen weten.

Morgen onze eerste tocht van 140km naar Madonna di Campiglio. Naar schatting 2.500 hoogtemeters. Maar mijn fietscollega's weten inmiddels dat van mijn voorspellingen meestal niks klopt. Morgen lezen jullie meer.

Deze had Wilfred na de lange autorit wel verdiend.....

i-quad, shimmyen en i-Toon

Zondag 23 juni door Peter Bisseling

Taal ontwikkelt zich. De Dikke van Dale wordt immers niet voor niks steeds dikker. Twee dagen onderweg en onze taal is al weer verrijkt met een aantal nieuwe woorden. Ook zijn er woorden die tot voor kort wel bestonden maar waarvan de betekenis maar bij weinigen bekend was.

Onze tocht van gisteren (ik schrijf dit op maandagochtend) was voor een openingsrit zéér pittig. Met 150 km op de tellers en meer dan 3.000 hoogtemeters een wat uit de klauwen gelopen proloog.

De dag begon zeer voortvarend en tot aan Madonna di Campiglio (door Wilfred omgedoopt tot Madonna di Campagnolo) op 1650 m hoogte ging alles goed. Daarna kwamen we in een lange tunnel, slecht verlicht en de weg liep naar beneden. Dat ging dus behoorlijk hard. Pas later hoorden we dat Wim hier last kreeg van shimmyen. Bij een bepaalde snelheid gaat de fiets dan trillen en door resonantie kan dat heel gevaarlijk zijn. Je hebt de fiets dan niet meer onder controle met alle gevolgen van dien. Gelukkig kon Wim toch stoppen en Toon stopte midden in de tunnel dan ook om hem mee te nemen. Zelfs wist hij dit tafereel nog op video vast te leggen. Goede actie Toon!

Op advies van Maurice, onze gastheer van Hotel Lory, namen we vervolgens een binnenweggetje om zo de drukke hoofdweg en tunnels te vermijden. En dat hebben we geweten. Met 25 jaar fietservaring kan ik wel zeggen dat ik zo 'n klim nog nooit heb meegemaakt. Een slecht weggetje van 3m breed door een bos dat al begon met 20% en daarna gedurende zo'n 6 km continu met 15-17% omhoog ging....en de teller van Wim liegt niet. Wat een killer! Al zwalkend, harkend en kreunend kwamen we toch boven, alhoewel een enkeling de rust van de bus verkoos. Tot onze verbazing was er in deze negorij op de top een bar zodat we met zijn allen aan de cola konden. Maar toen kwam de afdaling en die was nog steiler. Een mooie brede weg maar zo ongelooflijk steil dat ik voortdurend in de remmen moest. Nog nooit ben ik in afdaling gestopt omdat mijn velgen zo gloeiend heet waren dat ik bang was voor een klapband. Maar ook hier kwamen we weer veilig beneden.

Onderweg was er ook nog tijd om wat nieuwe woorden te bedenken. Toon heeft nog een ouderwets mobieltje en ergert zich aan al die berichtjes in de trant van "verstuurd vanaf mijn i-pod etc. Toon zijn hobby is het rijden op een quad. Als hij nu een sms verstuurd dan voorziet hij die van de tekst " verstuurd vanaf mijn i-quad". Zijn nieuwe bijnaam is sinds deze vakantie dan ook i-Toon.

Beste mensen, jullie merken het al. Het is hier ontzettend gezellig! Vandaag de Monte Bondone. We hebben de route iets ingekort en gaan eerst met de auto naar Trento. Het weer is wat minder dus nog even afwachten of we uiteindelijk ook gaan fietsen.

Monte Boldone

24 juni (door Nico de Jong)

Vanwege het wat slechtere weer en de zwaar uitgevallen rit van gisteren, werd besloten om de rit van vandaag wat in te korten. Het plan was om vanaf het hotel naar Trento te fietsen en daar de Monte Boldone te beklimmen. Het fietsen naar Trento werd verruild door een autorit, die niet geheel zonder strubbelingen verliep.

Allereerst moest de bus worden getankt. Vol goede moed reden met 2 personenauto's en de bus richting Trento, om in de dichtstbijzijnde plaats te tanken. We konden daar echter geen benzinestation vinden, dus vroegen we de weg aan een voorbijganger. Toon en Wim reden vol goede moed in de aangegeven richting. Toen het wel heel erg lang ging duren voor ze terugkwamen, belden we ze op. Ze bleken te zijn teruggereden naar Molveno, omdat daar niet alleen een tankstation was, maar we ook de verkeerde richting naar Trento hadden genomen. Toen we uiteindelijk weer achter elkaar reden, was er al een uur verstreken. De weg naar Trento verliep ook niet geheel vlekkeloos, omdat de verschillende navigatiesystemen elkaar voortdurend tegenspraken. Uiteindelijk kwamen we toch in het dorpje bij Trento terecht, vanwaar we aan de klim wilden beginnen.

Maar ook dit werd een start vol hindernissen. De weg naar de voet van de berg was een drukke weg waar het verkeer overheen raasde en die via een aantal gevaarlijke tunnels liep. Omdat er geen andere mogelijkheid was om bij de berg te komen hebben we uiteindelijk de fietsen en onszelf in de bus geladen, om door Toon keurig netjes aan de voet van de klim te worden afgezet.

De klim zelf was niet superzwaar, maar wel lang (21 km, gemiddeld stijgingspercentage

7%). Bovendien woei er een koude wind. Lekker voor de verkoeling, maar soms als je een haarspeldbocht om kwam, woei hij midden in je gezicht. We reden door een aantal uitgestorven dorpjes en kwamen uiteindelijk op de al net zo uitgestorven top. Het was er ijzig koud. Snel een foto bij het hooggebord, alle wielerkleren die we bij ons hadden over elkaar aangetrokken en snel aan de afdaling begonnen. Deze afdaling was ongeveer 20 km. Door de kou en het vele remmen kregen we verkrampte vingers. Na in totaal 60 km te hebben gefietst kwamen we weer bij de auto's.

Ruim op tijd voor de pastamaaltijd kwamen we weer in het hotel terug. Hierna even douchen en uitrusten, waarna we om half 8 konden aanschuiven voor het diner. Gelukkig zijn de weersvooruitzichten voor de komende dagen beter. Morgen staat de Gavia op het programma !

Passie di Gavia

Dinsdag 25 juni (door Wilfred Wildeboer)

Na rijp beraad werd besloten, mede door het goede weer, om vandaag de beruchte Gavia te beklimmen. Bij velen bekend door de heroïsche beelden van besneeuwde toppen door renners als Johan van der Velde en Erik Breukink beklommen. De relatieve angst was merkbaar bij de renners van de Pedaleur, vanaf de startplaats op de top van de Passo del Tonale. Zenuwachtig werden de laatste schietgebedjes gedaan en de laatste plaspauzes ingelast. Duidelijk tekenen van respect voor de heroïsche berg.

Na de afdaling van de Passo del Tonale werd aan de voet van de Gavia de extra kleding vervangen voor het klimtenu. Opvallend daarbij was dat een ieder toch een andere strategie bedenkt. Daar waar Robert al de gehele week met zijn helm op achter het autostuur vertoefd, zijn helm heeft blijkbaar heimwee naar zo'n beroerd voorseizoen, verkiest die bij de Gavia om de helm weer af te zetten. Sommige helemaal in het kort, anderen weer met arm- en beenstukken. De hele meute beklom in een mooi gestaag tempo de Gavia gefilmd door onze cineast, chauffeur, DJ, Toon Tammel die inmiddels is ingeburgerd binnen onze wielergroep en bekend bij de hele vereniging.

Door de variatie in klimpercentages tussen de 6 en 16 procent is deze klim door een ieder bestempeld als zeer lastig mede door zijn lengte van bijna twintig kilometer, het zeer gevarieerde wegdek met kuilen en grit, en de koude wind boven de bomengrens.

Uiteraard was Sebastiaan als eerste boven en had de koffie allang op toen in volgorde Bernard, Wim, Wilfred, Nico Theo, Robert, Peter en Monique arriveerden. Iedereen was in de "YES" stemming door de prestatie op de heroïsche klim en er werden natuurlijk talloze foto's geschoten voor het nageslacht. Zelfs liefdesplaatjes werden gekiekt bij de passage van het

hoogtebord van de Gavia. Het resultaat is zichtbaar bij de reportage. Vooral ook voor Monique een groot chapeau namens de ploeg na drie dagen meefietsen ook nog de Gavia beklommen.

De afdaling was toch een lastig dingetje. De smalle weggetjes die op de top bestonden uit gaten asfalt met los grit werden dan ook zeer zorgvuldig genomen. Die leken in de beklimming nog redelijk maar op de kop naar beneden sta je toch ware doodsverachting uit. Door het tegemoetkomend verkeer moesten de remmen hun dienst naar behoren kunnen uitvoeren want gedurende zo'n afdaling houd je ze meer dan de helft van tijd angstvallig ingeknepen.

Alles is weer veilig afgedaald van de Gavia en zo hebben we weer een schitterende dag in de Dolomieten gefietst.

Even voorstellen.....

Voor degenen die hem nog niet kennen, dit is Toon. Hij is onze vaste begeleider op de jaarlijkse "berg-fiets-uitstapjes". Toon bestuurt de bezemwagen, filmt de fietsers, voorziet de beelden live van commentaar en navigeert ook als de beste. En je kunt geweldig met hem lachen. Een ere-plaatsje op deze pagina mag dus niet ontbreken.

Kortom, zonder Toon geen fietsvakantie voor de Pedaleurs !

Deja vu

26 juni Deja vu aan het Ledro meer (door Peter Bisseling)

Vandaag een heel bijzondere dag voor mij. We gaan met de auto richting het Gardameer en dan beginnen we onze rit vlakbij het Lago di Ledro. Dit gebied ken ik op mijn duimpje. Vele vakanties kwam ik hier. En ik heb nog wat leuks in petto voor mijn fietsmaten. Toen ik Ruben appte dat ik rondom het meer (waar hij zo vaak gezwommen heeft) had gefietst vroeg hij mij of alles nog hetzelfde was. Ik moest meteen aan die legendarische opmerking van Toon op de Galibier denken op 2.700m hoogte. Toon kwam in gesprek met een toerist die hem vertelde dat hij er 10 jaar geleden ook geweest was, waarop Toon bloedserieus vroeg: "En...is er veel veranderd?"

Ons ritje begint meteen al met een korte klim van enkele kilometers en haarspeldbochten. We zijn wakker! Het is hier verboden voor fietsers. Aangezien Italianen zich niets van verkeersregels aantrekken passen wij ons ook maar aan aan de locale gewoonten en zeden. We zijn eigenlijk ook geen fietsers maar wielrenners dus doen we niks fout.

Vervolgens gaan we links om het Ledromeer. De weg wordt steeds smaller en Toon slaagt er toch in ons te filmen. Het begint heel gemoedelijk en iedereen geniet van de mooie natuur. Het water is blijkbaar nog koud want we zien helaas nog weinig zonnende Italiaanse schonen. Maar plotsklaps is daar geen aandacht meer voor. Ik geniet al van de voorpret want ik weet wat er gaat gebeuren. Het kraakt en piept want de weg loopt ineens 18% omhoog. Met 7 of 8 kort op elkaar volgende bochten staan we ineens op 150m boven het meer. Nico scheldt weer als vanouds en dan weten wij dat hij met volle teugen geniet. Vandaag is hij niet erg gracieus, zou Toon zeggen.

Nadat we op adem gekomen zijn zoeken we een cafeetje op voor een welverdiende cappuccino. Daarna peddelen we rustig verder richting Passo di Ampola. Hier is het begin van de klim van de dag. We beginnen op 675m. De berg van de dag is de Monte Tremalzo. Die heb ik al 3x eerder beklommen maar die kennis helpt me niet want ik kom als laatste boven. Maakt me verder ook niet uit. Maar elk nadeel heb zijn voordeel want ik heb daardoor wel een hagelbui gemist. Sebastiaan is drijfnat bovengekomen. Niet van het zweet want het kost hem ogenschijnlijk geen moeite. Vandaag deed hij het rustig aan, zegt ie! Kwam zeker omdat Monique ook een rustdag had genomen. Voor mij fietst hij echt niet het laatste stukje terug. Wilfred ging als een speer en ook hij kwam in de hagelbui terecht. De top ligt op 1.665m hoogte en dan hebben we 12,5km geklommen. Toon moest daarbij nog enkele loslopende koeien ontwijken. Van de stront en het gezeik had hij geen last maar wij wel! Boven wacht er koffie met broodjes. Nadat we de gebruikelijke foto's hebben genomen (uitzicht op het Gardameer en besneeuwde bergen) gaan we dezelfde weg terug.

Van die terugreis is nog één opvallend feit te noteren. Toon beschadigt met een knal zijn linkerspiegel (a raison € 700) vanwege een tegemoetkomende bestelauto. Als hij het niet op video had vastgelegd dan hadden wij hem er vast van beschuldigd een loslopende koe slachtrijp te hebben gemaakt. Wilfred had er dan wel raad mee geweten.

Donderdag is Sebastiaan wegkapitein. Hij heeft een rondje rondom het hotel op zijn gps gezet. Vast iets langer dan een rondje om de kerk. Ik denk zo'n 60km met 1.500 hoogtemeters. We laten ons verrassen. Hopelijk wacht hij af en toe wel op ons.

Buzz Lightyear in Italië

(door Nico de Jong) - 27 juni

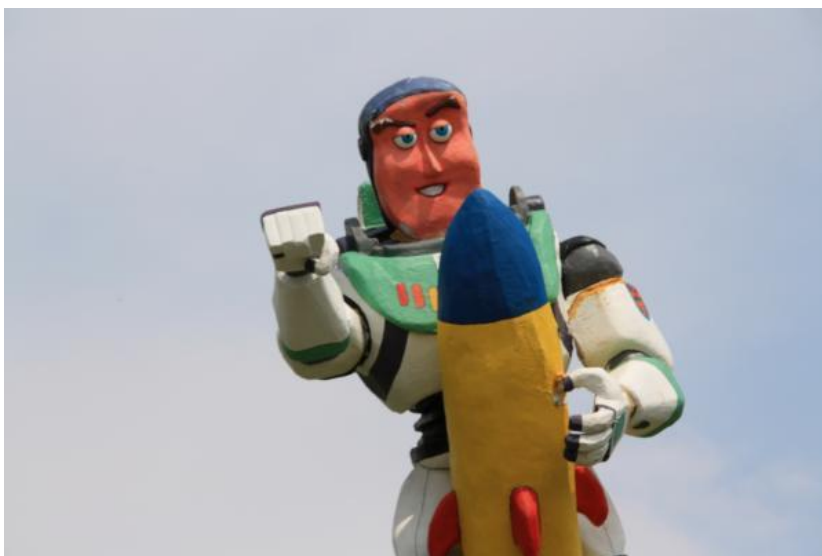
Na de "makkelijke rit" van gisteren, waarbij we door Peter achtereenvolgens een dubbele Redoute en daarna soort van Alpe d'Huez op werden gejaagd, was ik toe aan een rustdag. De overige Pedaleurs hanteren de logica om de laatste dag, als er dus niet meer hoeft te worden gefietst uit te rusten. Ik doe dat gewoon op zondag. Vandaar dat ik vandaag Toon gezelschap heb gehouden in de bus.

Het rondje zou ongeveer 60 kilometer lang worden en de wegkapitein van vandaag was Sebastiaan. De rit begon meteen al met een goede warming-up; een pittig klimmetje. Omdat we behoefte hadden aan actiefoto's, stopte de bus op een aantal strategische plekken, zodat ik de voorbijkomende renners kon fotograferen. Na een kilometer of 20 kreeg Robèrt een lekke achterband - de eerste lekke band van deze week - en moest er een wiel gewisseld worden.

Tussen de boomgaarden met appelbomen reden we naar het plaatsje Denno, waar het tijd was voor een koffiepauze. We waren toen al ruim op de helft. Het zwaarste stuk moest echter nog komen. Bij een bocht in de weg waar we waren gestopt om de renners te filmen en fotograferen, stond een beeld van de naamhouder van de titel van dit stuk. Voor de kenners; Buzz Lightyear is een figuur uit de tekenfilm-reeks Toy Story. Wat Buzz in dit deel van Italië deed en wat hij met appelboomgaarden te maken heeft, is me een raadsel dat waarschijnlijk nooit opgelost gaat worden.

Hierna werd het al gauw zwaarder en werden de mannen van de jongens gescheiden. Er vielen behoorlijke gaten tussen de kopmannen en de rest. Monique bezorgde een aantal stoere getatoëerde mountainbikers een minderwaardigheidscomplex, door ze met twee vingers in de neus te passeren op een pittige klim. Robèrt die het moest doen op een geleend achterwiel had het bijzonder zwaar, ondanks zijn flitsende nieuwe sportbril.

In het plaatsje Spormaggiore werd even gewacht tot de groep weer compleet was. Hierna was het nog maar een paar kilometer naar het hotel. Na een groepsfoto met het Lago di Molveno op de achtergrond, kon iedereen gaan douchen en aanschuiven voor de pastamaaltijd.

Hooggebergte-stage

(door Monique Holleman) - 28 juni 2013

Zo mijn eerste "hooggebergtestage" zit erop en voor mijn gevoel ben ik met vlag en wimpel geslaagd. De eerste klim van deze week was een behoorlijke uitdaging, maar ik heb het gered. Daarna was de kop eraf en kon het grote genieten beginnen.

Het voordeel als enige vrouw in mannelijk gezelschap is dat ik mij met niemand hoeft te meten en kan heerlijk genietend van de omgeving in mijn eigen tempo de klimmetjes aangaan. Het is nu het derde seizoen dat ik bij de club fiets en daardoor weet ik goed waar mijn grenzen liggen. Ook door mijn eerdere hoogtestages op Mallorca, Ronda/Spanje, de Ardennen en de Eifel weet ik goed welke handelingen ik moet verrichten bij het klimmen en vooral niet onbelangrijk het dalen.

Gelukkig kon ik op het juiste moment het gezelschap van Toon opzoeken in de bus, dat was echt super. Ook met het klimmen keek ik elke bocht door of dat Toon en de bus er weer stonden, dat was echt een fijne afleiding en extra aanmoediging tijdens een klim.

Wat dat betreft was het echt een hecht clubje. Er werd echt rekening met elkaar gehouden. Elke dag lekker gezamenlijk ontbijten. 's Middags na het fietsen een heerlijke pastamaaltijd en na een beetje rust een uitgebreid driegangenmenu. En als afsluiter met z'n allen de film van de dag bekijken. Met een lach en een traan zien wij dan onze prestaties terug met het geweldige commentaar van Toon.

Toch heb ik nog wel wat punten ter verbetering, voordat ik helemaal aan het ritme van de mannen gewend ben. Je moet flink en snel kunnen eten en drinken. Waar bij mij na een bordje pasta de tax al is bereikt, hebben anderen genoeg ruimte over om ook nog hun lintworm te voeren. Waar ze het allemaal laten blijft een groot raadsel...

Ook het startsein voor de klim mis ik op de een of andere manier elke keer, waardoor ik elke klim al met de nodige achterstand begin.

Al met al kijk ik terug op een geweldige week. Ik heb de slag te pakken en het smaakt echt naar meer. Deze eerste week vakantie met de mannen is mij en ook Sebastiaan heel erg goed bevallen. Wat ons betreft komt er zeker een vervolg....

De Dikke van Toon

De Dikke van Toon, of te wel: Toon's fietswoordenboek
(door Peter Bisseling)

Vandaag, vrijdag, al weer de laatste dag van onze fietsvakantie. Een dag voor een epiloog, in memoriam of anderssoortige bespiegelingen. Omdat ik geen boek heb geschreven, er (gelukkig) geen doden zijn gevallen, leiden de bespiegelingen tot een woordenboek. Onze "guardian angel" Toon heeft de afgelopen 6 jaar veel bijgedragen aan de geweldige sfeer. Zijn gestruikel over de uitspraak van Franse en Italiaanse woorden is hilarisch. Slechts Angerlo's, Engels en Duits beheerst hij perfect maar daar gaan we nu eenmaal niet fietsen. Onderstaand een kleine opsomming van woorden, begrippen en anekdotes waarmee Toon onze taal verrijkt heeft. Wordt ongetwijfeld vervolgd en verder uitgebreid.....

Broodje panini

Gisteren heerlijke broodjes gegeten onderweg. Panini con formaggio. Zegt Toon aan het diner: "Die broodjes panini waren erg lekker vanmiddag..."

Coureurs

Toon komt uit de autowereld en voor hem waren wij geen wielrenners maar coureurs. Maar dat hebben we hem inmiddels afgeleerd.

Droite

In de Peugeot-garage waar Toon gewerkt heeft werden alle uit Frankrijk afkomstige onderdelen fonetisch uitgesproken. Een linkerdeur is goosj (gauche) en een rechter drojt (droite). Dus als wij rechts afslaan gaan we "drojt".

Gestaag

Wij vinden dat we behoorlijk hard omhoog fietsen. Maar voor Toon is alles "gestaag". Zelfs als we met 70 km per uur naar beneden denderen.

Gilles de la Tourette

We beklommen in Frankrijk de Col du Lautaret. Dat is de aanloop naar de Galibier. Door Toon stelselmatig verbasterd tot Col de la Tourette.

Gracieus

De manier waarop Nico fietst: kop tussen de schouders en stoempen maar.

i-Quad en alles wat met i begint

Zie mijn eerdere verslag.

Piétons

Overall in Frankrijk zie je borden met "piétons" (overstekende voetgangers). Voor Toon zijn dit pythons.

Versnellingsapparaat

Toon's naam voor derailleur.

Cavia

Één van de bergen die de Pedaleurs hebben beklommen heet de "Gavia". Door Toon steevast uitgesproken als "cavia". Waarschijnlijk komt dit doordat we een aantal jaren eerder de Marmot(te) hebben gereden.

De bus is 'los'

Hiermee wordt bedoeld de toestand waarin de renners de bus achterlaten als zij hun spullen hebben gepakt of erin hebben gelegd.

Alle deuren voor, achter en zijkant staan dan open (los). Soms liggen er ook nog kledingstukken en onderdelen naast de bus, die Toon moet oprapen en in de bus opbergen, voordat ook hij verder kan rijden.